Monic Hendrickx

‘Ik wil me levend voelen, verliefd zijn op het leven, op mensen’

Nieuwe dingen doen? Ja natuurlijk! Dus duikt actrice Monic Hendrickx (1966) in de rol van gasthoofdredacteur voor Zin. Een openhartig interview over dit redacteurschap, liefde, flirten, vrijheid, die k*t-overgang. En over acteren: “Ik hou van mijn vak, in de huid kruipen van een ander. Ik krijg daar enorm veel energie van.”

PRODUCTIE & TEKST: INGRID SPELT | BEELDCONCEPT & FOTOGRAFIE: JACQUELINE DE HAAS | HAAR & MAKE-UP: LEONIE SCHUURMAN

‘Ik voel me snel verbonden met mensen en de wereld om me heen’

Kinderen eerst

Monic Hendrickx is ambassadeur geworden van de stichting Child Houses. Deze biedt onderdak, bescherming, pleegzorg, scholing en psychosociale begeleiding aan (wees)kinderen in Noordwest-Syrië.
Childhouses.org
Monic maakt bovendien deel uit van het bestuur van stichting Small Change. Deze stichting wil graag een bijdrage leveren aan de verbetering van de levensomstandigheden en het toekomstperspectief van kinderen.
Small-change.nl
Kijk ook op Instagram: *@childhousesngo* en *@monichendrickx.official*

Bel doet het niet! Het briefje hangt op de deur van een vrijstaand jarendertighuis aan een vaart. Op de oprit twee toffe oldtimers. Na een klop op het raam gebaart Monic achterom te lopen. Binnen zijn haar lief Ralph Vermeesch en hun 20-jarige dochter Javaj. “Zullen we buiten zitten? Hebben zij de ruimte voor zichzelf,” knipoogt ze. Binnen is het gezellig. De kleine kleurrijke woonkamer met open keuken is ingericht met vintage meubels en accessoires. Op de kast twee papegaaikandelaars. Cadeau gekregen van Ralph toen acteur Jeroen Willems veel te vroeg in het harnas, tijdens een repetitie, stierf. Een goede vriend.
“Die kandelaars symboliseren onze broer-zus-vriendschap. Vaak denk ik nog aan hem, alleen al door zijn muziek. Ik ben mijn twijfelmaatje kwijt, in het twijfelen steunden en prikkelden we elkaar. Ja, ik ben een enorme twijfelkont, maar als je zelfgenoegzaam achteroverleunt en alles wel weet, valt er niet zoveel meer te ontdekken. Hoef je niet nieuwsgierig te zijn naar andere invalshoeken. Twijfelen is essentieel.”

Monic, in joggingbroek en wijde trui, zet stoelen en een tafeltje voor het tuinhuisje in de ruige tuin met loslopende buurtkippen en hanen, katten Milky en Spooky en een pingpongtafel. Ze schenkt thee in. “Dit tuinhuisje willen we verbouwen voor als we onze ouders moeten gaan verzorgen.”
Het gasthoofdredacteurschap heeft ze qua tijd een tikkeltje onderschat met de projecten en repetities die lopen: een film met Victor Löw, *De openbaring*, en het Vlaamse *Hazard*, een komische misdaadfilm. Maar iets dat té leuk lijkt, kan ze niet laten gaan. “Ik hou van een uitdaging. Hoe leuk is het om je ‘eigen’ magazine te kunnen samenstellen? Waarin ik bijvoorbeeld aandacht kan geven aan Child Houses, een stichting waarvan ik ambassadeur ben geworden. Child Houses wordt door Alaeddin Janid geleid, een Syrische statushouder die naar Nederland vluchtte. Hij heeft met zijn team in Noordwest-Syrië een huis gehuurd waar ze al 185 (wees)kinderen met veel liefde hebben opgevangen. Ze doen geweldig werk en dat steun ik heel graag met mijn stichting Small Change.”

Bent u altijd al maatschappelijk betrokken geweest?
“Dat het oneerlijk verdeeld is in de wereld wist ik als kind al. Ik ben deels opgegroeid in Suriname, zat op een zwarte school en zag dat er kinderen waren die het thuis minder hadden dan ik. Met de wetenschap dat het oneerlijk verdeeld is, ga ik bewust om. Met mijn stichting zet ik me in tegen deze ongelijkheid, en ik probeer een beetje duurzaam te leven. Geef bijvoorbeeld tweedehands spullen een nieuw leven en draag tweedehands kleding. Kijk, zelfs mijn lievelingssokken stopt mijn moeder. Geweldig toch! Mijn eerste galajurk voor de première van *De Poolse bruid* kocht ik op het Waterloopplein. Javaj droeg hem laatst op een universiteitsfeestje. Hoe leuk is dat!”

Als kind groeide Monic op in Paramaribo. Vader werkte als wiskundedocent op een middelbare school en haar moeder pakte daar haar werk als maatschappelijk werkster op. Het gezin keerde na een aantal jaar terug naar Brabant. Monic had last van heimwee naar het paradijs van haar jeugd. Dé plek waar ze na een tropische regenbui in de plassen stampte, een onbezorgde jeugd had. Gelukkige herinneringen, wellicht vervormd omdat haar vader in Suriname nog geen darmkanker had, filosofeert ze. “We vormden een gelukkig gezinnetje. In Brabant voelde ik me een outsider. Ik sprak met een Surinaams accent en was warmte en vrijheid gewend maar wilde zoals zij ‘normaal’ zijn en niet opvallen. Dus paste ik me aan. Regisseur Pieter Verhoeff zei eens dat het overal snel thuis voelen mijn talent is. Dat klopt ook wel, ik voel me snel verbonden met mensen en de wereld om me heen.”

Haar vader overleed na vijf jaar ziek zijn. 13 was Monic, aan het begin van de puberteit. Het verdriet verwerkten ze in huize Hendrickx ieder op hun eigen wijze. Het zo jong wegrukken van haar vader uit het liefdevolle gezin met oudere zus Ingrid en broertje Xander had invloed op haar latere leven, beaamt ze. “Verdriet plopte op onhandige momenten op, net als je het niet wil.” Ze had last van bindingsangst tot Monic ‘besloot’ dat het genoeg was. “Op de grafsteen van mijn vader staat ‘Wees gelukkig’, alsof hij dat tegen ons zegt. Naar dat levensmotto moest ik eindelijk eens gaan leven. Dat ging niet van de ene op andere dag, maar loslaten is mij wel gelukt.”

Hoe ver ging die bindingsangst?
“Dat uitte zich niet alleen in relaties, maar ook in mijn werk. Als je gelukkig bent kan daar zo een eind aan komen door verlies, was mijn levensles. Dus bouwde ik een muurtje om me heen. Zo wilde ik ook nooit bij een vast toneelgezelschap werken. Het is heel lekker om vrij te kunnen bewegen, je niet vast te leggen en zelf te bepalen wanneer iets stopt. Ralph is een oude jeugdliefde met wie ik bevriend bleef. Een paar relaties verder werden we opnieuw stapelverliefd. Met Ralph durfde ik het aan en nu zijn we alweer ehm... 22 jaar samen. (*Lachend*) Heel eerlijk gezegd houd ik dat niet zo goed bij. ‘Aan met Ralph’ stond er in een oude agenda op 23 oktober. Die uitgescheurde pagina hangt op de wc. Dus als we ooit gaan trouwen, zal het die dag zijn.”

Gaat het er dan toch van komen, trouwen?
“Dan moet ik gevraagd worden. Ja, toch? Of kan een vrouw dat ook doen?”

Ralph is de ware?
“Voor eeuwig zal ik niet snel zeggen. Dat weet je nooit, maar ik vind hem nog steeds een ▸

‘Twijfelen is essentieel’

heel leuke man. Als ik voor werk een tijdje weg ben geweest, vind ik het heerlijk om hem weer vast te pakken, hem te ruiken en zijn energie te voelen. Ralph is ook zo goed in feestjes bouwen en kampvuren maken. Heerlijk… Ik heb wel het beeld voor ogen dat we samen oud worden. Hoe onze relatie er ook uit ziet. We zijn bovendien met elkaar verbonden door onze dochter. Ralph en ik vullen elkaar aan en zien wat we nodig hebben. Je moet elkaar in vrijheid liefhebben en gezond zijn voor elkaar.” En dan lachend: “We kunnen elkaar ook echt weleens achter het behang plakken hoor. Wie is er nu gemaakt om 24/7 vredelievend op zoveel vierkante meter samen te leven?”

Wat is de gouden relatietip?

“Zorg dat je de ander niet wilt veranderen, dat gaat je toch niet lukken. Accepteer wie de ander is. Wat ik bijvoorbeeld wel eens lastig vond, is dat Ralph mij nooit mist als ik weg ben. Hoezo niet, dacht ik dan verongelijkt en bleef daarin hangen. Eigenlijk is het best een goede eigenschap: Ralph redt het ook zonder mij. Bovendien, als ik aan het filmen ben, heb ik ook geen tijd om hem te missen. Dus waar maak ik me dan druk om…”

Ralph is Monics manager en huisman. Een rolverdeling die als vanzelf ontstond: zij is ambitieuzer, Ralph van lang leve de lol. “Deze rolverdeling werkt omdat hij niet zo nodig zelf carrière hoeft te maken. Veel mannen zouden het niet leuk vinden als hun vrouw voornamelijk de kost verdient. Ralph gaat ook nooit mee naar premières, weigert mijn *arm-candy* te zijn. Waarom zou ik iemand meeslepen die er geen zin in heeft? Ralph is heel trots op mijn werk en betrokken als mijn lief. Heeft de film ook allang gezien in *viewings*. Hij wil gewoon niet in de schijnwerpers staan. Als je ‘man van Monic Hendrickx’ googelt zie je foto’s van mij en geluidsman Eddy, die ooit mee is geweest naar een première. Het weekblad *Privé* heeft hem tot mijn man gebombardeerd en sindsdien nemen alle media dit over. Ralph en Eddy kunnen daar hartelijk om lachen.”

Hoe zien uw ambities eruit?

“Heel eerlijk: ik stel geen doelen in het leven. Ik kijk wat er op mijn pad komt. Dat heeft ook nadelen, want mijn droom om een eigen film te regisseren is er nog niet van gekomen. Ik ben niet goed in plannen. Tijdens die eerste lockdown nam ik me voor om het script af te schrijven, maar ik blokkeerde gewoon. Kreeg niks op papier en besloot de stilte en het niks doen te omarmen. Ik ga totaal iets anders doen, denk ik ook wel eens: een documentaire maken bijvoorbeeld. Ik hou van mijn vak, in de huid kruipen van een ander, krijg daar enorm veel energie van. De mooie, heftige, ontroerende en grappige verhalen die ik samen met collega’s maak, dragen bij aan een mooiere wereld. Maar het blijft wel entertainment. Zo’n Diederik Gommers bijvoorbeeld, die een Instagramaccount opent en samen met Famke Louise duizenden volgers bereikt, dan draag je maatschappelijk iets bij. Niet uit betweterigheid maar om jongeren bij de coronadiscussie te betrekken en te verbinden. Het is zo jammer dat mensen tegenover elkaar komen te staan. Ik heb geleerd om niet in hokjes te denken maar juist die verbinding te zoeken.”

Tijdens het ‘niets doen’ genoot ze vooral van het samen zijn met Ralph en hun dochter, peinst ze ondertussen een lok om haar vinger draaiend.

“Het is heerlijk dat Javaj nog thuis woont. Ik moet er ook niet aan denken dat ze uitvliegt. Ja, zou goed kunnen dat ik dan last krijg van het legenestsyndroom. Het afgelopen jaar volgde Javaj online colleges psychologie en haalde haar propedeuse. Ik ben zo trots op haar: heeft ze toch maar geflikt. Ze gaat de zomers nog steeds graag mee naar onze boerderij in een Frans gehucht. Toen ik zwanger van haar was, kochten we dit vervallen boerderijtje. De meubels komen van de set van *Nynke*, kon ik tegen een leuk prijsje kopen. In het begin was er geen warm water, wc of elektra. Het is nog steeds niet heel luxe maar wel een belangrijke plek om samen te komen met vrienden en familie. We hebben daar zoveel mooie lentes, zomers en één winter ▸

CV

1966 Geboren in Stevensbeek
1970 Emigreert naar Suriname
1974 Terug naar Nederland
1978 Vwo in Deurne
1984 School- & meidencabaret
1984 Toneelschool Maastricht
1987 Toneelschool Eindhoven, productie *Una giornata particulare* met Theo Maassen
1991 Theaterdocent, specialisatie acteren
1992-1997 Freelance acteur
1998 Film *De Poolse bruid*, Gouden Kalf Beste Actrice
2001 Film *Nynke*, Gouden Kalf Beste Actrice
2002 Film *Zus & zo*
2003 Thriller *Dwaalgast*, Gouden Kalf Beste Korte Tv-film
2004 Film *Amazones*
2004 Film *Het Zuiden*, Gouden Kalf Beste Actrice
2005 Film *Leef!*, EFP Shooting Star Award (Filmfestival Berlijn), Best Actress (Fort Lauderdale IFF, USA)
2006 Film *Nadine*
2007 Tv-serie *Stellenbosch*
2008 Film *Unfinished sky* (Remake *De Poolse bruid*)
2010-2017 Tv-serie *Penoza*, Gouden Kalf Beste Actrice Tv-drama
2012 Solo-toneel: *Oxytocine*
2014 Film *Kenau*, Beste actrice (Waterloo Historical Film Festival)
2015 Film *Café Derby*
2016 Film *Of ik gek ben*
2018 Tv-serie *Heirs of the night*
2019 Finalist tv-programma *Maestro*; film *Penoza: The final chapter*
2019 Film *God only knows*
2021 ‘Zus van’ in de film *Ferry*
2022 Films *Hazard* en *Openbaring*

10X KORT

Altijd in de koelkast? "Kwark en rood fruit"

Altijd bij zich? "Yogamatje en gitaar."

Blij met? "De lieve mensen om mij heen. De doden en de levenden."

Hekel aan? "Ongeïnformeerd oordelen - zowel positief als negatief."

Vintagewinkel? "Franse rommelmarkten en brocantes."

Acteur en actrice? "Philip Seymour Hoffman en Judi Dench."

Film? "*Los amantes del circulo polar* van Julio Medem."

Groot voorbeeld? "Mijn moeder."

Onweerstaanbaar? "Ralph die een fikkie stookt."

Levensmotto? "*You'd better do it from the heart* van Herman Brood en *Liefde kan nooit met vakantie* van Rogier Schippers."

beleefd met lange gedekte tafels met lekker eten en wijn, vuurtjes en muziek."

Alleen dat lijf wil niet altijd meer mee met de dromen, verzucht ze. Confronterend ook. Lachend: "'Pff de aftakeling begint. Ik vind het lastig te accepteren dat mijn lijf niet meer meegaat met mijn geest. Een nacht doorhalen valt zwaar. Nu helpt de overgang ook niet echt mee. Ik heb last van slapeloze nachten en was af en toe doodmoe. Als je niet goed slaapt, heeft dat effect op je leven. Ik slik vitaminepillen voor de overgang, die lijken te werken, en verder let ik op alcoholgebruik, drink minder koffie, beweeg meer en doe dagelijks yogaoefeningen om beter te kunnen slapen."

Werd u overvallen door de overgang?
"Best wel. Vooral omdat ik zo weinig energie had door slaapgebrek. Als je geen energie hebt, is er geen reet aan het leven. Normaal ben ik levenslustig, vier het leven en hou van flirten. Ik twijfelde ook of ik na het 'niets doen' nog wel zulke lange draaidagen kon maken tijdens het filmen van *Ferry*. Ik werd er helemaal onzeker van, maar het ging prima. Frankie (Lammers, red.) is dan ook zo collegiaal. Het deed me goed om te merken dat ik zoveel vrienden heb in de filmwereld, mensen die ik al een groot deel van mijn leven ken. Die draaidagen voelden als een feestje."

Als ze niet meer kan flirten dan houdt het leven op, stelt Monic. "Flirten is een essentieel onderdeel van het leven. Dat heeft te maken met levenslust, lol en loslaten. We moeten al zoveel. Moeten ons gedragen, er goed uitzien, een goede moeder zijn. Ik wil me levend voelen, verliefd zijn op het leven, op mensen. Dat flirten heb ik denk ik van mijn moeder, maar misschien kon mijn vader dat ook goed. Wacht even, ik heb zo'n hekel aan die hanen. Dat geluid ahh... Ik jaag ze even weg."

Heeft u een open relatie?
"Nee, we streven naar een monogame relatie. Maar dat sluit verliefdheden niet direct uit. Verliefd worden op een ander betekent niet meteen einde relatie. We zijn niet jaloers aangelegd. Als Ralph een ander heel leuk vindt, dan voel ik dat en andersom ook. We kunnen het benoemen zonder er al te ingewikkeld over te doen. Tussen ons zit het wel goed. Bovendien kun je er voor kiezen niets met een verliefdheid te doen. Verliefdheid is ook verliefd zijn op jezelf. Je wordt met een andere blik bekeken, en dat geeft een fijn spannend gevoel. Maar als Ralph en ik dat bij elkaar opzoeken, vind ik dat prettiger. Vroeger kon ik me wel verliezen in zo'n verliefdheid, wilde ik het helemaal uitzoeken. Dat heb ik niet meer, misschien wel omdat ik ouder word."

Welke rol speelt uw moeder in uw leven?
"Ik ben dol op mijn moeder: ze is stoer, levenslustig en net als ik nieuwsgierig. Op haar 40ste werd ze weduwe en zorgde in haar eentje voor ons. Pas toen wij goed terecht waren gekomen, ging ze studeren en reizen. Ze is niet in rouw blijven hangen en vond op haar 57ste een nieuwe liefde met wie ze nog steeds samen is. Van haar leer ik dat ik dingen moet loslaten. Dat kan zij zó goed. Ik kan nog wel eens te lang blijven malen of in cirkeltjes denken. Zo zie ik ook op tegen de eindigheid van het leven, de aftakeling."

Waarom?
"Waarschijnlijk omdat ik het aftakelingsproces van mijn vader heb gezien, maar ook omdat je afscheid moet nemen van je geliefden. Het liefst zou ik gelijk dood neervallen. Niet zoals Jeroen op zijn 50ste, die stond nog vol in het leven. Maar als ik rond de 90 ben. Tegelijkertijd denk ik: nee, ik wil wel afscheid kunnen nemen van Ralph, Javaj, familie en vrienden. Ik had heel graag een afscheidsbrief van mijn vader gehad, een houvast waarin hij tegen mij als volwassen dochter zou praten. Maar wat moet je in een afscheidsbrief zeggen? Toch zou ik er wel een voor Javaj willen achterlaten. Ik zou schrijven dat ik van haar hou en een paar verhalen uit ons leven. Maar zonder woorden weet je intuïtief ook veel, liefde heeft niet altijd woorden nodig." ■

'Flirten heeft te maken met levenslust, lol en loslaten. We moeten al zoveel'

RODUCTIE & TEKST: Ingrid Spelt | BEELDCONCEPT & FOTOGRAFIE: Jacqueline de Haas